

Quan l'Església és casa per als temporers de Lleida

Dij, 5/09/2019 per Catalunya Religió

(*Laura Mor –CR/Lleida*) Cada any hi ha temporers dormint al carrer i en assentaments amb condicions deplorables. Aquest estiu, també. Encara no hi ha una xarxa d'allotjament per als treballadors de la fruita, ni a Lleida ciutat ni al territori. N'hem parlat amb dues entitats d'Església que tenen una llarga trajectòria en l'acompanyament d'aquestes persones: Càritas Diocesana de Lleida i Arrels Sant Ignasi. Coincideixen en la necessitat d'una solució coordinada i decidida de tots els agents implicats.

“Hi ha una responsabilitat que ningú no vol assumir”, apunta **M. José Rosell**. És secretària general de [Càritas Diocesana de Lleida](#), treballadora social i professora de treball social de la Universitat de Lleida. “L'administració local diu ‘a mi no em toca, li toca a l'agricultor’, l'agricultor diu ‘a mi no em toca, li toca a la Generalitat’”. Mentrestant, centenars de persones passaran la nit sense els serveis mínims en diferents assentaments, als marges dels camins o als carrers de la ciutat.

El nou govern de l'Ajuntament de Lleida va habilitar com a solució d'emergència un pavelló esportiu al barri de Balàfia per als mesos d'estiu. És el refugi on els temporers han passat la nit de juliol a agost: unes hamaques, una quarantena de dutxes als vestidors i les grades com a tauleta de nit. Els temporers que hi ha accedit tenien sostre, però cap intimitat. Amb l'inici de curs, el pavelló torna al seu ús habitual. I els temporers, segons [ha denunciat](#) la Plataforma Fruita amb Justícia Social, tornen a ser al carrer.

“S'ha de replantejar l'acollida”

La demanda de les entitats d'ajuda al temporer continua sent un lloc per dormir. [Arrels Sant Ignasi](#), entitat del sector social de la Companyia de Jesús, va néixer

precisament fa 25 anys per atendre els temporers que passaven la nit al ras. Des de llavors, la campanya de temporers ha implicat tota una xarxa d'agents amb entitats com Càritas o Creu Roja, sindicats o l'Ajuntament. Però toca canviar el rumb per trobar solucions. "El model que hem estat portant de forma coordinada ha tingut un desgast i s'ha de replantejar", explica el jesuïta **Roger Torres**, president d'Arrels Sant Ignasi.

Glòria Noé coordina el servei d'aliments d'aquesta entitat. L'espai és conegut popularment com "la botigueta". Explica l'excel·lència de la campanya d'enguany. Ofereixen bosses de lot calent per a persones que tenen casa i, per tant, un lloc on cuinar els aliments. Però la majoria de temporers necessiten menjar "de bossa", per endur-se'l un cop fora del refugi o del lloc on hagin passat la nit.

A Arrels Sant Ignasi, a banda d'oferir servei de dutxes i consigna, van mirar d'atendre aquesta necessitat concreta i s'han vist desbordats. "La demanda fins ara era esglaonada, però ara és tan gran que vam dir 'tanquem fitxes', les llistes estan plenes, ja no podem acollir ningú més", reconeix Noé. Als que han pogut, els han derivat al menjador social de la [Fundació Jericó](#), sota l'empara de l'església del Carme, on també se'ls ofereix un àpat.

Una problemàtica estacional

En aquest dia a dia tenen la sensació de saturació i d'apagafocs, però fa temps que dediquen també esforços a fer [incidència política](#). "El fet que sigui estacional fa que nosaltres ens oblidem de la problemàtica que implica el tema de temporers", apunta M. José Rosell de Càritas Diocesana de Lleida apel·lant la necessitat d'un pla de treball conjunt.

La demanda d'allotjament és una de les primeres qüestions a tractar. Però també reivindiquen garantir els drets laborals dels treballadors: "Pensem que les inspeccions de treball no estan funcionant, hi ha gent que treballa més hores del que toca", explica. "Hi ha algun agricultor que no dona la cobertura necessària i això ens hauria d'alarmar".

Escotar el patiment

En tenen coneixement fruit del seguiment personal que fan dels temporers. Tant a Càritas diocesana com a Arrels Sant Ignasi prioritzen l'acollida personal. En el cas de Càritas, quan van començar el programa de temporers, feien visites als assentaments. Amb el pas del temps han valorat la importància de "dedicar un espai individual a cada persona" i d'aquesta manera "poder escoltar què implicava aquell patiment". Moltes entrevistes no són per demanar recursos, sinó per compartir el relat de què ha passat a les seves vides. Algú els ha expressat que a Càritas se senten "com a casa". Un comentari significatiu si fa vuit anys que vas marxar de casa fent un periple inhumà i no saps si tornaràs a veure la teva família.